

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Fialovou ve věci

žalobce: **B. M.**, narozen X
státní příslušnost: Alžírská demokratická a lidová republika
t. č. zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2025, č. j. X ve věci zajištění cizince,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a argumentace stran

1. Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a stanovil dobu zajištění do 28. 1. 2026.
2. Žalobce požaduje zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož je podle něj nepřezkoumatelné, paušalizuje situaci žalobci a není dostatečně individualizované. Žalovaný nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštního opatření podle § 47 odst. 2 zákona o azylu. Žalobce nemá zájem sebemenším způsobem mařit průběh řízení o mezinárodní ochraně, případně samotný přesun do Německa. Jeho cílem je získat mezinárodní ochranu a nelegální činnost

jistě není jeho cílem. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze spekuluje o možném teoretickém vývoji a chování žalobce bez jakýchkoliv důkazů, což nelze připustit. Žalobce není konfliktní typ a navíc je potřeba zaměřit se na důvod odchodu žalobce ze země původu, kterým je obava o život. Žalobce by mohl být přemístěn do pobytového střediska, např. střediska Havířov či Jezová. Žalobce nemá zájem zneužívat jeho volného režimu. Prostřednictvím bydlení v pobytovém středisku bude zaručeno, že bude žalobci doručována pošta, bude kontaktní, nebude se vyhýbat správním úkonům, bude plně spolupracovat a vyčká na rozhodnutí.

3. Žalobce spolu s podáním žaloby požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.
4. Žalovaný ve svém vyjádření krajskému soudu navrhl, aby žalobu zamítl, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým došel úvahám. Zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění. Dále zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a též odkázal na relevantní judikaturu ke zohlednění pobytové historie žadatele.

II. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud neshledal důvod odchýlit se od této zásady z důvodu pozdější změny stavu a nezbytnosti poskytnutí účinné soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 Azs 193/2019-48, č. 3933/2019 Sb. NSS). Napadené rozhodnutí přezkoumal soud na základě uplatněných žalobních bodů a v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále „SDEU“) ze dne 8. 11. 2022, ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, též zkoumal, zda napadené rozhodnutí není stiženo jinými v žalobě neuplatněnými vadami či nezákonnostmi (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č. j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2023 Sb. NSS), avšak existenci takových v žalobě neuplatněných vad či nezákonností, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neshledal. Soud o žalobě rozhodl podle § 46a odst. 8 věty čtvrté zákona o azylu bez nařízení ústního jednání.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Dne 9. 12. 2025 si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v Příjímacím a pobytovém středisku Zastávka u Brna. Na základě porovnání otisků prstů v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 27. 1. 2022 ve Spolkové republice Německo. Žalobce sám v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 17. 12. 2025 uvedl, že z vlasti vycestoval v roce 2019 dvakrát. Poprvé na české vízum a poté na německé dlouhodobé vízum. Po druhém vstupu na území členských států již EU neopustil. Po celé roky cestuje nelegálně mezi ČR, Spolkovou republikou Německo a Francouzskou republikou. O mezinárodní ochranu žádal v minulosti v Německu, avšak nevyčkal na výsledek řízení. Po celou dobu svého pobytu na území členských států se živí načerno, trvalý vztah k občanům ČR nemá, adresy měnil podle toho, kde zrovna mohl bydlet. Žalobce nemá žádný originální doklad totožnosti. Žalovaný následně vydal napadené rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen „ZZC“) podle § 46a odst. 1 písm. d) a odst. 5 zákona o azylu s dobou trvání zajištění do 28. 1. 2026. Žalovaný shledal, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce dle čl. 3

nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Nařízení“), je Spolková republika Německo, kterou již požádal o zpětné přijetí žalobce.

7. Předně soud považuje za nutné vyjádřit se ke kvalitě podané žaloby. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí kromě obecných náležitostí podání podle § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s. obsahovat rovněž zvláštní náležitosti stanovené v § 71 odst. 1 s. ř. s., mezi nimiž je pod písmenem d) tohoto ustanovení uvedena identifikace žalobních bodů. Z nich musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné, přičemž judikaturou NSS již bylo mnohokrát jasně vymezeno, že pouhé vyličení typových nezákonností či pouhý odkaz na údajně porušená zákonná ustanovení nelze za řádný žalobní bod považovat (např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Z tohoto důvodu soud nepovažoval za žalobní bod úvodní proklamaci žalobce, že žalovaný porušil základní zásady činnosti správních orgánů v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a dále pak čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, kterou nijak nekonkretizoval.
8. Ve vztahu k dalším námitkám je pak třeba s odkazem na závěr rozšířeného senátu NSS uvedený v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č.j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS konstatovat, že žalobní bod je způsobilý projednání v té míře obecnosti, v níž je formulován. Celá žaloba je přitom koncipována velmi obecně a žalobce nikterak konkrétně nereaguje na závěry žalovaného. Míra podrobnosti vypořádání krajským soudem tak bude odpovídat míře (ne)konkrétnosti těchto námitek (viz rozsudky NSS ze dne 20. 8. 2015, č. j. 9 As 18/2015-101, bod 48, či ze dne 16. 5. 2023, č. j. 8 As 145/2021-51, bod 37).
9. Jako první se krajský soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož důvodnost takové námítky by sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí bez nutnosti posouzení jeho zákonnosti. Žalobce měl za to, že rozhodnutí nebylo určité a dostatečně individualizované, další důvod nepřezkoumatelnosti pak spatřoval v nedostatečném posouzení možnosti využít tzv. zvláštní opatření.
10. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost je takové rozhodnutí, z něhož nelze seznat, jak správní orgán vůbec rozhodl. V ostatních případech je nepřezkoumatelnost rozhodnutí vadou, která souvisí zpravidla s nedodržením požadavků kladených procesním právním předpisem na výrok a odůvodnění správních rozhodnutí (§ 68 odst. 2 a 3 a § 90 s. ř.). Podstatou nepřezkoumatelnosti, ať již pro nesrozumitelnost, nebo pro nedostatek důvodů, je, že rozhodnutí trpí takovými nedostatky, které neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat.
11. Z ustálené judikatury NSS týkající se požadavků na odůvodnění správního rozhodnutí vyplývá, že z něj musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, či ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). Pokud se odvolací orgán nevypořádá s odvolacími námitkami účastníka, je jeho rozhodnutí

nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, nebo ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45).

12. Krajský soud má za to, že napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Je z něj zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaný vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudil, tedy i jaké důvody jej vedly k zajištění žalobce podle § 46a zákona o azylu.
13. V této souvislosti je předně třeba ozřejmit zákonné podmínky pro zajištění cizince dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu *[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*
15. Zajištěním cizince dochází k zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci Rashed proti České republice ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, Saadi proti Spojenému království ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009 sp. zn. Pl. ÚS 10/08 nebo ze dne 19. 7. 2022 sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Zajištění je proto přípustné jen za jasně definovaných podmínek, musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření. Musí být také stanoveno na nezbytně nutnou dobu a nesmí dojít k jeho svévolnému prodlužování.
16. Na základě zjištění ze správního spisu, včetně žalobcem uvedených údajů o historii jeho pobytu na území Evropské unie, má krajský soud za zcela opodstatněný závěr žalovaného, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně, kumuluje žádosti o mezinárodní ochranu a neoprávněně a opakovaně překračoval hranice a pohyboval se po území několika členských států více než 5 let. Žalovaný v rozhodnutí o zajištění odůvodněně vyhodnotil, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu. Žalovaný dále odůvodnil, že na základě zjištěných okolností nelze rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Z těchto důvodů nebylo přistoupeno k uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu, neboť by v tomto případě nebylo účinné (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016).
17. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil individuální situaci žalobce a s ohledem na ni shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Úvahy žalovaného podle krajského soudu reflektují konkrétní situaci žalobce a řádným způsobem odůvodňují naplnění podmínek pro jeho zajištění. Žalovaným popsané důvody pro zajištění považuje krajský soud za přezkoumatelné.

18. Krajský soud se s argumentací žalovaného rovněž plně ztotožňuje. Vzhledem k dosavadnímu chování žalobce i soud považuje důvody pro zajištění žalobce dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu za naplněné. Žalobce konkrétně v žalobě namítal pouze paušalizaci a nedostatečnou individualizaci napadeného rozhodnutí na situaci žalobce. Jak však krajský soud popsal výše, žalovaný hodnotil konkrétní pobytovou historii žalobce a zcela konkrétně vyhodnotil zjištěné skutečnosti (neoprávněný vstup na území ČR, kumulace žádostí o mezinárodní ochranu, neoprávněný pohyb po území členských států více než 5 let, absence originálních dokladů totožnosti žalobce atd.). Žalobce přitom žádné z těchto zjištění a závěrů nijak nerozpорије. Vzhledem k obecnosti podané žaloby proto soudu nezbyývá než konstatovat, že úvahy žalovaného jsou dostatečné. Rovněž krajský soud má vzhledem k uvedenému za to, že v případě žalobce je naplněn zákonný důvod pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť z jeho jednání je zjevný úmysl nerespektovat rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu, byť deklaruje opak.
19. Žalobce dále namítal nedostatečné posouzení možnosti uložení zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu.
20. Zvláštním opatřením podle § 47 odst. 1 zákona o azylu se rozumí rozhodnutím žalovaného uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným, nebo b) osobně se hlásit žalovanému v době jím stanovené. Podle druhého odstavce téhož ustanovení platí, že *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*. Povaha obou zvláštních opatření osobní svobodu cizince neomezuje (na rozdíl od zajištění v ZZC), a proto je-li důvodná hrozba jeho útěku či skrývání, jejich uložení zpravidla na místě nebude.
21. Byť lze v obecné rovině připustit, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu mají přednost před zajištěním cizince v ZZC, v souzené věci byl aplikován zajišťovací důvod předpokládaný § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo, tedy k přemístění žalobce do Spolkové republiky Německo, jakožto státu příslušného k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu Nařízení.
22. Podle závěru rozšířeného senátu NSS vysloveného v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS, je při zvažování zvláštních opatření namíste zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.
23. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťováním řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně již zmiňované usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016-38, body 36 a 37). Obdobný

přístup je namísto aplikovat i v případě zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, které má zabránit útěku cizince před jeho přemístěním do jiného členského státu Evropské unie.

24. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce potencionálního uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nelze po posouzení krajským soudem považovat za nepřezkoumatelné z důvodu obecnosti a neposouzení individuálního případu žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný shrnuje příjezdovou historii žalobce, poukazuje na jeho dřívější pobyty a postoj k rozhodnutím správních orgánů jiných členských států. Uvedená hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů.
25. S ohledem na minulost žalobce a jeho záměry se zákonem stanovené alternativy nenabízely. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a výše popsáním způsobem, nerespektoval skutečnost, že podal žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, kde nevyčkal na rozhodnutí, pohyboval se nelegálně po území několika členských států více než 5 let, nebyl zde žádný rozumný důvod domnívat se, že by se dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a spolupracoval se správními orgány.
26. Umístění žalobce do pobytového střediska je proto dle soudu vyloučeno. Nelze přisvědčit žalobcově argumentaci, že nemá zájem zneužívat volný režim pobytového střediska. V pobytovém středisku cizinci nejsou omezováni na osobní svobodě, jako je tomu v případě umístění do ZZC. Žalobce je osobou, která na území ČR nemá žádné rodinné, sociální ani jiné významné vazby, které by jej motivovaly k setrvání. V ČR nelegálně pobývá a pracuje již několik let bez jakékoliv dosavadní snahy svůj pobyt zde jakýmkoliv myslitelným způsobem legalizovat. V jeho případě tak není dána žádná skutečnost, která by nasvědčovala ochotě spolupracovat se správními orgány, naopak z jeho dosavadního přístupu plyne naprostý opak. Z těchto důvodů nelze dovodit, že by měl jakoukoli reálnou motivaci skutečně zůstat na území ČR. Nelze též souhlasit s tvrzením žalobce, že by bydlení v pobytovém středisku skýtalo záruku mj. toho, že se nebude žalobce vyhýbat správním úkonům a bude se správními orgány spolupracovat. Žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, které by představovaly alespoň indicii pro závěr, že by zvláštní opatření skutečně dodržoval. Krajský soud vzhledem k výše uvedenému shledal správnou úvahu žalovaného, že zvláštní opatření by v tomto případě nebyla účinná a důvody zajištění podle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu existují a trvají.
27. Jelikož krajský soud rozhodl o podané žalobě bezodkladně, nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.

III. Závěr a náhrada nákladů řízení

28. Jelikož soud shledal žalobní body nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Olomouc 12. ledna 2026

JUDr. Markéta Fialová v. r.
samosoudkyně